

ако „Въ политѣ на Витоша“ не е истинска драма, въ нея безспорно има завладяващо трагично настроение — сжщото, което отличава и лириката на Яворова. Трагичната любовъ на Мила е главната тема тукъ и тя е дадена изобщо правдиво. Не е съвсемъ изясненъ Христофоровъ, но основнитѣ качества, съ които се извява, го изтъкватъ сжщо като герой съ трагична „осанка“ — раздвоенъ, самотенъ, разочарованъ. Самоубийството му освѣтлява още по-ярко това.

Въ драмата е отразенъ цѣлиятъ Яворовъ, какъвто го знаемъ въ лириката му, въ споменитѣ, пжтнитѣ му бележки и вестникарскитѣ му статии. Изображенията му сж схематични: Христофоровъ и Мила сж носители на идеи и чувства, безъ да сж показани като индивидуално отсѣнени живи лица. Драгоданоглу и Елисавета оживяватъ съ известни свои реалистични черти, но и тѣ сж по-вечето схеми — де по-вече, де по-малко шаржирани.

Диалогътъ, макаръ и раздвиженъ, не е достатъчно естественъ — връзката е често принудена: добива се впечатление, че действащитѣ лица говорятъ за себе си и на себе си, монолозитѣ сж нѣкакъ изолирани, откъснати, и това потвърждава лирическата — не драматическата — сжщность на пиесата.

КОГАТО ГРЪМЪ УДАРИ

Яворовъ не казва драма, а пиеса — сигурно е съзнавалъ, че „Когато гръмъ удари“ не е сжщинска драма, особено съ втората си частъ „Кога ехото заглѣхва“, назована разказъ (въ сжщность това е единъ дълъгъ епилогъ).

Началото — първото действие — е ис-